

[H. C. Hansen.]

antikveret, og denne Bestemmelse er bortfaldet.

Medens vi er ved Børnene, kan jeg ikke lade være med at fremkomme med et lille Hjertesuk over, at Børnetillægget, der udgjorde 3½ Mill. Kr., er bortfaldet. Det er, som om det ufødte Barn er Genstand for langt større Omsorg, bl. a. fra Kvindeorganisationernes Side, end Barnet er, naar det først er kommet til Verden. Tjenestemandorganisationerne er jo enstemmigt gaaet imod Børnetillægget, og det forstod jeg udmærket, hvis det drejede sig om at holde Lønnen nede paa et absolut Eksistensminimum. Men det er jo ikke Tilfældet. Og mon dog ikke Finansministeren havde kunnet finde de 3½ Mill. Kr. mere, nu da han har faaet Spenderbukserne paa i den Udstrækning, som dette Lovforslag giver Udtryk for? Naa, dette er kun en Beklagelse i al Stilfærdighed over Bortfaldet af en — synes jeg — god Ordning. Tjenestemandorganisationerne har for deres Vedkommende absolut ikke ønsket den fortsat, og saa er der vel ikke andet at gøre end at tage Resultatet til Efterretning, selv om man synes, at Staten maatte have Lov til at anlægge en social Betragtningssmaaede over for Forsørgerne som den, der var kommet til Udtryk gennem Indførelse af Børnetillægget.

Et Spørgsmaal, som ogsaa har givet Anledning til en Del Debat baade i Kommissionen, saa vidt jeg har forstaaet, og uden for, er Spørgsmaalet om Forhandlingsretten. Her opretholder man i det Forslag, der foreligger fra Kommissionen, det hidtidige Antal af forhandlingsberettigede Organisationer. Mit Parti tilslutter sig den enstemmige Kommissionsopfattelse, hvorefter ingen Udvikling af Antallet af forhandlingsberettigede Organisationer skal finde Sted. Vi er ganske klar over, at der kan anføres meget til Fordel for Handels- og Kontormedhjælperforbundets Ønske om gennem De samvirkende Fagforbund at blive forhandlingsberettiget Organisation paa Linie med Stats-tjenestemændene. Vi udelukker ikke den Mulighed, at der før eller senere kan være sket en saadan Udvikling, at en Ændring kan være rimelig og paakrævet, men mit Parti vil acceptere det Forslag, som Kommissionen enstemmigt paa dette Punkt er naaet til.

Jeg finder Anledning til at omtale § 33, der letter Muligheden for at faa et Forskud paa indtil Halvdelen af Lønnen, og § 34, der begrænser Mulighederne for at faa Forskrivninger paa Løn til de Laanefond eller Pengeinstitutter, der af Finansministeren er anerkendt som berettigede til at modtage saadanne. Det er for saa vidt ikke noget nyt. Det nye er bare, at Finansministeren med Kommissionens Tilslutning har begrænset Omraadet til Organisationernes anerkendte Laaneforeninger. Dette maa hilses med Tilfredshed. I Forvejen er den lette Adgang til at stifte Gæld maaske et tvivlsomt Gode, men paa den anden Side et Gode, som Tjenestemændene nødigt vilde fraskrive sig. Galt vilde det være i samme Øjeblik, der eksisterede konkurrerende Laaneforeninger, som maaske ligefrem saa deres Interesse i at animere til Gældsstiftelse.

Jeg konstaterer med Tilfredshed, at man efterhaanden har begrænset Uniforms-pligten meget stærkt. Under disse Forhold er det ikke urimeligt, at man er gaaet med til at refundere ¾ ved den første Uniforms Anskaffelse og Halvdelen ved senere Anskaffelser for alle Tjenestemænd i Modsætning til tidligere, da det kun gjaldt en Del af dem, navnlig da al Anskaffelse af Gallauniform er holdt udenfor.

Forholdene for Tjenestemænd, der er Rigsdagsmænd, har hidtil været meget forskelligartede. For Lærerne har man en Bestemmelse om, at de efter 6 Aars Rigsdagsvirksomhed kan søge deres Afsked, en Bestemmelse, der formodentlig ikke alene tager Sigte paa at gavne Lærerne, men at hindre, at et Lærerembede gennem lang Tid bliver passet af Vikarer. For de øvrige var det saadan, at nogen slet ingen Lønafkortning fik, medens andre maatte betale en Stedfortræder efter saa mærkelige Regler, at en lavtlønnet maatte betale mere end en højt-lønnet.

Nu fastsættes det, at der ikke skal foretages noget Fradrag for dem, der kan passe deres Tjenestegerning uden særlig Udgift for Staten, medens der for de øvrige foretages et Fradrag, der svarer til de Satser, der er fastsat for Fridage mod Betaling. Dog maa Fradraget ikke overstige 1/3 af Lønnen. Hvor Tjenestens Karakter gør det nødvendigt at holde Vikar hele Aaret, fradrages 1/3 af Lønnen i den Tid, Vikarerne er an-